

РЕШЕНИЕ

№ 3720

гр. София, 09.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 45 състав,
в публично заседание на 11.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елица Райковска

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **2975** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 197 и следващите от ДОПК.

Образувано е по жалба на М. дол Е. срещу решение № ПО-10/07.02.2020 г., издадено от Директора на ТД на НАП С.. Моли обжалваното решение да бъде отменено.

Ответникът моли жалбата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С атакуваното решение от 07.02.2020 г. е отхвърлена жалбата на М. дол Е. срещу Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки /ЛНПОМ/ от 23.01.2020 г. /л. 26/. В ЛНПОМ е посочено, че се издава във връзка с ревизия, възложена със заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ от 06.01.2020 г. /л. 93/, както и че предполагаемият размер на бъдещите задължения на дружеството е 1 442 833 лева. Констатирано е, че ревизираното лице няма МПС или недвижими имоти, както и други активи освен банкови сметки, поради което е наложен запор върху парични средства, подлежащи на възстановяване на М. дол Е., в размер на 276 362,30 лева, установени с АПВ от 22.01.2020 и решение от 23.01.2020 г. за поправка на АПВ.

С постановление от 17.01.2020 г. /л. 74/ е наложен и запор върху декларираните банкови сметки на дружеството, но след проверка в ЦРОЗ /приложена справка на л. 80/ е установено, че върху всички сметки има учреден особен залог в полза на трето лице и приходната администрация не би могла да се обезпечи по друг начин освен

чрез заповед на парични средства, които се възстановяват с АПВ.

ПНПОМ е издадено въз основа на искане от 16.01.2020 г. /л. 32/.

Приложен е въпросният АПВ /л. 35/. В него е вписано, че М. път Е. е deregистрирано по ЗДДС на 09.08.2017 г. поради установени обстоятелства по чл. 176 от ЗДДС.

Направено е искане до АССГ от 13.05.2020 г. за продължаване срока на наложените с ПНПОМ обезпечителни мерки /л. 110/. При служебно извършена справка в информационната система на съда се установява, че с определение от 19.05.2020 г. по адм.д. № 3958/2020 г. искането е уважено.

Със заповед за изменение на ЗВР от 13.04.2020 г. /л. 114/ е удължен срокът на ревизията.

Представени са доказателства за компетентност на П. П. /л. 21/ ведно с доказателства за отсъствие на титуляра /л. 107 и сл./.

От правна страна съдът намира следното:

Оспореният административен акт е издаден от компетентния орган по чл. 197, ал. 1 от ДОПК и с оглед представените заповеди за заместване на А. Г. и за отсъствието ѝ на датата на издаване на оспореното решение.

Съгласно чл. 197, ал. 3 от ДОПК съдът отменя обезпечителната мярка, ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, ако не съществува изпълнително основание или ако не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 и чл. 195, ал. 5 от същия закон. Съобразно чл. 195, ал. 2 ДОПК обезпечение се извършва, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение. Обезпеченията трябва да съответстват на вземанията на държавата или общините (чл. 195, ал. 7 ДОПК).

В настоящия случай обезпечение в пари или банкова гаранция не са предложени, поради което не са налице предпоставките за отмяна на обезпечителната мярка на това основание.

Процесните обезпечителни мерки са наложени на основание чл. 121, ал. 1 ДОПК - в хода на ревизия, с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. Съгласно чл. 121, ал. 3 ДОПК предварителните обезпечителни мерки се налагат върху активи, обезпечаването върху които не води до сериозно възпрепятстване на дейността на лицето. Ако това не е възможно, наложените обезпечителни мерки следва да не спират извършването от ревизираното лице дейност. Съдът намира, че разпоредбата на чл. 121, ал. 3 ДОПК следва да се тълкува съобразно систематичното ѝ място, като се държи сметка на засиления държавен интерес, деклариран в чл. 121, ал. 1 ДОПК - охрана на събирането на публични държавни вземания. Всяко обезпечение неминуемо води до накърняване на имуществената сфера на засегнатото лице, поради което при наличието на съответно имущество нормата на чл. 121, ал. 3 ДОПК предвижда налагането избиращо на тези обезпечителни мерки, които не препятстват, или не водят до спиране на дейността на лицето. При липсата на имущество или при неговата недостатъчност, обаче, се налага балансиране между публичния интерес от събиране на евентуалните бъдещи публични задължения и накърнения частен интерес от наложените ограничителни мерки. В случая, с оглед установената липса на МПС и недвижими имоти, както и предвид наложения особен залог в полза на трето лице върху банковите сметки на М. дол Е. и доколкото не са налице доказателства за

реални парични наличности по тези сметки, които да покриват в цялост евентуалното бъдещо публично задължение от 1 442 833 лева, съдът намира, че наложеното върху вземането на М. дол Е. по АПВ обезпечение, при това в размер многократно по-нисък от размера на бъдещото задължение, се явява законосъобразно.

За ревизираното лице е налице възможност, ако разполага с други активи, годни да обезпечат установяваното му задължение, да поиска замяна на наложените обезпечителни мерки по реда на чл. 199 от ДОПК.

Неоснователни са възраженията в жалбата и в писмените бележки на дружеството.

На първо място, съгл. чл. 198, ал. 1, т. 2 от ДОПК обезпечението върху вземания на длъжника, вкл. и върху публични такива, е допустимо. Това означава, че не се налага обезпечение върху налични по банковите сметки на длъжника суми, а върху негово вземане, поради което и възраженията, че тези средства не били в неговия патримониум, за да се „изземат“, се явяват изцяло неоснователни, тъй като са неотнормирани към предмета на обезпечението. Твърдението, че следвало да има протокол за опис на иззети парични средства по брой купюри и размер също е неотнормирано, доколкото не се касае за налични парични средства съгл. чл. 204 вр. чл. 215, ал. 2 от ДОПК.

На следващо място, позоваването на чл. 190, ал. 2 от ДОПК не води до извод, че обезпечението върху вземания на длъжника по АПВ е недопустимо и незаконосъобразно.

По силата на чл. 190, ал. 1 и ал. 2 е забранена както цесията на публични вземания, така и на вземания на задължени лица от надвнесени публични задължения. Тази забрана обаче е свързана с охраната на фискалния, публичен интерес, включително като гарантира удовлетворяване по съответния ред точно на задълженото лице, страна по конкретното данъчно правоотношение. В този смисъл, забраната е свързана с невъзможност тези вземания на задължените лица по чл. 128, ал. 1 от ДОПК да бъдат част от гражданския оборот, респ. с тях не може да бъдат извършени разпореждания – както доброволно, така и принудително по реда на ГПК.

Публичните вземания се реализират /като се установява тяхното съществуване, основание, размер, след което се изпълняват от органа по приходите/ по специална административна процедура и ред, предвидени в чл. 128 и сл. ДОПК, за прихващане и възстановяване. Когато се касае за недължимо платен /надвнесен/ ДДС, искането за възстановяване може да се направи с подаване на справка-декларация за ДДС, въз основа на която се възлага извършването на ревизия или проверка, приключващи с ревизионен акт или акт за прихващане и възстановяване, които подлежат на обжалване по административен ред.

В горния смисъл е напр. решение от 28.06.2018 г. на ВКС, ТК по т.д. № 2180/2016 г.

В контекста на изложеното, установеното с АПВ вземане на данъчно-задължено лице, макар да е извън гражданскоправния оборот, подлежи на прихващане или възстановяване, ако бъде претендирано от носителя му, с негови насрещни задължения - изискуеми публични вземания, събирани от НАП. Именно и по тази причина върху такова вземане може да бъде наложен заповест от публичния изпълнител. В тази насока е и разпоредбата на чл. 129, ал. 3 от ДОПК, която предвижда извършването на ревизия независимо от наличието на издаден АПВ.

Позоваването в жалбата на решение на СЕС по дело С-107/10 г. е неотнормирано, доколкото т. 33 е цитираната извън контекста на цялостната фактическа обстановка по делото, която не е идентична с тази по настоящото дело.

По изложените съображения жалбата срещу решението на Директора на ТД на НАП С. се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора в тежест на жалбоподателя остават направените от него разноски. Ответникът претендира разноски, поради което жалбоподателят следва да бъде осъден да му заплати такива в размер на 500 лева за юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК вр. чл. 8, ал. 3 от Наредба №1/2004 за минималните размери на адвокатските възнаграждения и съобразно приложения списък.

Водим от горното АССГ

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. дол Е. срещу решение № ПО-10/07.02.2020 г., издадено от Директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение жалбата на М. дол Е. срещу постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки № 7240/23.01.2020 г.

ОСЪЖДА М. дол Е., ЕИК[ЕИК], да заплати на ТД на НАП С. направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 500 лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: